

SOTURI- KISSAT

TULI JA JÄÄ

ENNUSTUSTEN ALKU

2

ERIN HUNTER

WSOY

Pojalleni Joshualle, jonka hymyt pitivät minut onnellisena, kun kirjoitin, ja Vickylle, kustannustoimittajalleni, jota ilman Tulisydämeistä ei olisi koskaan tullut soturia. Erityiskiitokset Kate Carylle.

Englanninkielinen alkuteos

WARRIORS, THE PROPHECIES BEGIN #2: FIRE AND ICE

Originally published by HarperCollins Children's Books under the title

WARRIORS, THE PROPHECIES BEGIN #2: FIRE AND ICE

Text copyright © Working Partners Limited 2003

Series created by Working Partners Limited

Cover illustrations copyright © Owen Richardson 2015

Map art © Dave Stevenson 2015

Used by permission of HarperCollins Publishers

Taitto: Sisko Honkala

Kannen Soturikissat-logo: Mikko Valtavaara

Suomenkielinen laitos © Vesa-Matti Pajja ja WSOY 2023

Werner Söderström Osakeyhtiö

Suomenkos ilmestynyt aiemmin Art Housen kustantamana 2009

Kaksijalan silmin -kartan suomenkos Nana Sironen

ISBN 978-951-0-49558-2

Painettu EU:ssa

JOITAKIN KLAANIKISSOJA

MYRSKYKLAANI

Päällikkö	SINITÄHTI – siniharmaa naaras, jonka kuonon ympärillä on hopeisia juovia
Vara-päällikkö	TIKERIKYNSI – suuri, tummanruskea raidallinen kolli, jolla on epätavallisen pitkät etukynnet
Parantaja	KELTAHAMMAS – vanha tummanharmaa naaras, jolla on leveät, tasaiset kasvot; entinen Varjoklaanin jäsen
Soturit	(kollit sekä naaraat, joilla ei ole pentuja) VALKOMYRSKY – suuri valkoinen kolli; HIEKKATASSUN mestari MUSTARAITA – solakka, mustaharmaa raidallinen kolli; TOMUTASSUN mestari PITKÄHÄNTÄ – vaalea kolli, jolla on sysimustat raidat; NOPSATASSUN mestari VINHATUULI – vikkela raidallinen kolli PAJUTURKKI – erittäin vaalean harmaa naaras, jolla on epätavalliset siniset silmät HIIRITURKKI – pieni tummanruskea naaras TULISYDÄN – komea kellanpunainen kolli; TUHKATASSUN mestari HARMAARAITA – pitkäkarvainen, vankkarakenteinen harmaa kolli; SANIAISTASSUN mestari
Oppilaat	(yli kuuden kuun ikäiset soturiharjoittelijat) HIEKKATASSU – vaalean kellanpunainen naaras TOMUTASSU – tummanruskea raidallinen kolli NOPSATASSU – mustavalkoinen kolli

	TUHKATASSU – tummanharmaa naaras
	SANIAISTASSU – kullanruskea raidallinen kolli
Kuningattaret	(naaraat, jotka ovat tiineinä tai hoitavat pentuja) HALLATURKKI – kissa, jolla on kaunis valkoinen karvapeite ja siniset silmät JUOVANAAMA – kaunis raidallinen kissa KULTAKUKKA – kissa, jolla on vaalean kellanpunainen karvapeite PILKKUHÄNTÄ – vaalea raidallinen naaras; vanhin pentutarhan kuningattarista
Klaanin-vanhimmat	(entiset soturit ja kuningattaret, jotka viettävät vanhoja päiviään) PUOLIHÄNTÄ – suuri ja tummanruskea raidallinen kolli, jonka hännästä puuttuu osa PIKKUKORVA – harmaa kissa, jolla on erittäin pienet korvat; Myrskyklaanin vanhin kolli LAIKKUTURKKI – pieni mustavalkoinen kolli YKSISILMÄ – vaaleanharmaa naaras; Myrskyklaanin vanhin kissa; käytännössä sokea ja kuuro KIRJOHÄNTÄ – nuorempa kaunis kilpikonna-kuvioinen naaras, jolla on kauniin kirjava turkki

VARJOKLAANI

Päällikkö	YÖKARVA – vanha musta kolli
Vara-päällikkö	TUHKATURKKI – laiha harmaa kolli
Parantaja	NUHANENÄ – pieni valkoharmaa kolli

Soturit	TYNKÄHÄNTÄ – ruskea raidallinen kolli; RUSKOTASSUN mestari MÄRKÄJALKA – harmaa raidallinen kolli; TAMMITASSUN mestari PIKKUPILVI – erittäin pieni raidallinen kolli
Kuningat- taret	AAMUPILVI – pieni ja raidallinen kissa MUSTAKUKKA – musta naaras UNIKONVARSI – pitkäjalkainen vaaleanruskea raidallinen kissa
Klaanin- vanhimmat	SAARNITURKKI – laiha harmaa kolli

TUULIKLAANI

Päällikkö	PITKÄTÄHTI – mustavalkoinen kolli, jolla on erittäin pitkä häntä
Vara- päällikkö	JALKAPUOLI – musta kolli, jolla on vääntynyt jalka
Parantaja	KAARNAKASVO – lyhythäntäinen ruskea kolli
Soturit	MUTAKYNSI – täplikäs tummanruskea kolli; SEITTITASSUN mestari LOVIKORVA – raidallinen kolli; VINHATASSUN mestari YKSIVIIKSI – nuori ruskea raidallinen kolli; VALKO-TASSUN mestari
Kuningat- taret	SAARNIJALKA – harmaa kuningatar AAMUKUKKA – kilpikonnakuviainen kuningatar

JOKIKLAANI

Päällikkö	VÄÄRÄTÄHTI – valtavan suuri, vaalea ja raidallinen kissa, jolla on vääntynyt leuka
Vara-päällikkö	LEOPARDITURKKI – epätavallisen täplikäs kullankeltainen naaras
Parantaja	MUTATURKKI – pitkäkarvainen vaaleanruskea kolli
Soturit	MUSTAKYNSI – savunmusta kolli; RASKASTASSUN mestari KIVITURKKI – harmaa kolli, jolla on taisteluiden arpeuttamat korvat; VARJOTASSUN mestari KURNUMAHA – tummanruskea kolli; HOPEATASSUN mestari HOPEAVIRTA – kaunis, solakka, hopeanharmaa ja raidallinen naaras VALKOKYNSI – tumma soturi

KLAANEIHIN KUULUMATTOMIA KISSOJA

SOTTA – pulska ja ystävällinen mustavalkoinen pentu, joka asuu talossa metsän reunalla

OHRA – mustavalkoinen kolli, joka asuu maatilalla metsän lähellä

MUSTAJALKA – suurikokoinen valkoinen kolli, jolla on valtavat piki-mustat käpälät; entinen Varjoklaanin varapäällikkö

ARPINAAMA – taisteluiden arpeuttama ruskea kolli

JÄRKÄLE – hopeanvärinen raidallinen kolli

KORPPITASSU – pieni, hoikka musta kolli, jolla on rinnassaan pikku-ruinen valkoinen läikkä; lisäksi hännänpää on valkoinen

PRINSESSA – vaaleanruskea raidallinen naaras, jolla on huomiota-herättävän valkoinen rinta ja valkoiset tassut; kotikisu

PILVIPENTU – Prinsessan esikoinen; pitkäkarvainen valkoinen kolli

ESINÄYTÖS

ORANSSIT LIEKIT NUOLIVAT kylmää ilmaa ja viskoivat kipinöitä yötaivaalle. Tuli välkkyi pöheikön peittämällä joutomaalla ja piirsi ympärilleen kyyhöttävien kaksijalkojen hahmoja.

Hirviön lähestymisestä ilmoittava valkoisten valojen pari ilmestyi kaukaisuuteen. Se jyristi ohi Ukkospolkua pitkin ja täytti ilman happamilla katkuilla.

Joutomaan reunalla liikkui kissa, jonka silmät kiiluivat varjojen kätköissä. Meteli sai suipot korvat ensin värähtämään ja sitten luimistumaan. Muut kissat seurasivat yksi toisensa jälkeen törkyiselle heinikolle. Ne pitivät häntänsä matalalla ja nuuhkivat kitkerää ilmaa huulet mutrussa.

”Mitä jos kaksijalat näkevät meidät?” yksi sihi.

Suurikokoinen kolli antoi vastauksen. Hänen silmänsä heijastivat tulen kajoa kuin meripihkaiset lautaset. ”Eivät näe. Niiden yönäkö on heikko.” Kolli asteli eteenpäin, ja liekit valaisivat hänen voimakkaiden lapojensa mustavalkoisen turkin. Hän oli nostanut häntänsä pystyyn, mikä oli rohkaiseva merkki koko hänen johtamalleen klaanille.

Toiset kuitenkin kyyristelivät heinikossa ja vapisivat. Tämä oli outo paikka. Hirviöiden melu takoi heidän korviensa herkkiä karvoja, ja kitkerä haju pisteli heidän sieraimissaan.

”Pitkätähti”, harmaa kuningatar heilautti häntäänsä hermostuneesti, ”miksi tulimme juuri *tänne*?”

Mustavalkoinen kolli kääntyi harmaan naaraan puoleen. ”Meidät on karkotettu kaikkialta, minne olemme yrittäneet asettua, Saarnijalka. Kenties löydämme rauhan täältä.”

”Rauhan! Täältä!” Saarnijalka toisti epäuskoisena. Hän veti pentunsa lähemmäksi ja asetti pienokaisen vatsansa suojaan. ”Tulen ja hirviöiden keskeltäkö? Pentuni eivät olisi turvassa!”

”Emme olleet turvassa kotonakaan”, maukui toinen ääni. Kissajoukosta työntyi musta kolli, jonka vääntynyt käpälä sai ontumaan pahasti. Hän kohtasi Pitkätähden meripihkakatseen. ”Emme pystyneet suojelemaan heitä Varjoklaanilta”, hän sähköitti, ”emme edes omassa leirissämme.”

Jotkut kissoista päästivät ahdistuneita ulvahduksia, kun he muistivat hirvittävän taistelun, joka oli ajanut heidät koidistaan. He olivat asuneet ylängöllä, metsän reunassa. Nuori oppilas valitti: ”Rikkotähti satureineen saattaa yhä etsiä meitä!”

Huudahdus pelästytti yhden nuotion äärelle kokoontuneista kaksijaloista. Se horjui paikoillaan ja tuijotti varjoihin. Kissat vaikenivat heti ja laskeutuivat entistäkin matalammiksi; jopa Pitkätähti antoi häntänsä vajota. Kaksijalka huusi pimeyteen ja heitti jotakin heitä kohti. Esine sinkoutui heidän päidensä yli ja räsähti veitsenteräviksi sirpaleiksi, kun se osui Ukkospolkuun heidän takanaan.

Saarnijalka säpsähti, kun sirpale naarmutti hänen lapaansa. Hän pysyi kuitenkin vaiti ja käpertyi pelokkaan pentunsa ympärille.

”Pysykää matalina”, sihisi Pitkätähti.

Nuotion luona seisova kaksijalka sylkäisi maahan ja istahti takaisin paikalleen.

Kissat odottivat jonkin aikaa, ennen kuin Pitkätähti nousi uudestaan jaloilleen.

Saarnijalkakin nousi. Hän sävähti tuoretta kipua lavasaan. ”Pelkään täällä turvallisuutemme vuoksi. Mitä edes söimme? En haista lainkaan riistaa.”

Pitkätähti kurotti kaulaansa ja laski kuononsa lempeästi kuningattaren pään päälle. ”Tiedän että olette nälkäisiä”, hän maukui, ”mutta tämä on turvallisempi paikka kuin vanha reviirimme – tai kaksijalkojen pellot ja metsät. Katso ympärillesi! Koirista ei ole hajuakaan, ja nuo kaksijalat pysyvät hädin tuskin pystyssä.” Hän kääntyi katsomaan mustaa kollia, jolla oli vääntynyt käpälä. ”Jalkapuoli”, hän komensi, ”ota Yksiviiksi mukaasi ja lähde etsimään syötävää. Jos täällä on kaksijalkoja, löytyy varmasti myös rottia.”

”Rottia!” sähähti Saarnijalka, kun Jalkapuoli ja tätä pienempi ruskea raidallinen kissa loikkivat matkoihinsa. ”Se ei ole lainkaan parempaa kuin variksenruoka!”

”Hys!” sihisi kilpikonnakuvioinen kissa hänen vieressään. ”Parempi syödä rotanlihaa kuin nääntyä nälkään!”

Saarnijalka mulkaisi kissaa vihaisesti ja kumartui nuolemaan pentunsa takkuisia korvantaustoja.

”Meidän täytyy asettua uuteen paikkaan”, jatkoi kilpikonnakuvioinen kissa pehmeämmällä äänellä. ”Aamukukan on saatava levätä ja syödä. Hänen pentunsa syntyvät pian. Hänen täytyy pysyä vahvana.”

Jalkapuolen ja Yksiviiksen solakat hahmot ilmestyivät varjoista.

”Olit oikeassa, Pitkätähti”, huusi Jalkapuoli. ”Rotantuoksua on kaikkialla, ja luulen löytäneeni meille suojapaikan.”

”Mennään katsomaan”, Pitkätähti käski. Hän kutsui muun klaanin mukaansa hännänheilautuksella.

Kissat seurasivat varovasti Jalkapuolta joutomaan halki. Hän johdatti heidät kohti maanpinnasta kohoavaa Ukkos-

polkua. Tulenkajo heitti heidän varjonsa sen valtaville kivi-jaloille. Hirviö jylisi heidän yläpuolellaan ja sai maan tärisemään. Pelosta huolimatta kaikkein pieninkin pentu vaistosi, että oli pysyttävä hiljaa, ja vapisi päästämättä ääntäkään.

”Tässä”, maukui Jalkapuoli ja pysähtyi kahden kissan korkuisen pyöreän aukon viereen. Maan sisään vietti musta tunneli, johon norui jatkuva vesivirta.

”Vesi on raikasta”, Jalkapuoli jatkoi. ”Voimme juoda sitä.”

”Tassut olisivat märät yötä päivää!” Saarnijalka valitti.

”Kävin sisällä”, musta kolli kertoi. ”Virtaa reunustaa kuiva tila. Olisimme ainakin turvassa kaksijaloilta ja hirviöiltä.”

Pitkätähti astui esiin ja kohotti leukaansa. ”Tuuliklaani on vaeltanut kyllin kauan”, hän julisti. ”On kulunut miltei kuu siitä, kun Varjoklaani ajoi meidät kodistamme. Sää muuttuu viileämmäksi, ja lehtikadon aika koittaa pian. Meillä ei ole muuta vaihtoehtoa kuin jäädä tänne.”

Saarnijalka siristi silmiään mutta ei sanonut mitään. Hän liittyi äänettömästi klaaninsa muodostamaan jonoon, joka astui yksi kissa kerrallaan varjoisaan tunneliin.

LUKU 1

TULISYDÄN VÄRISI. HÄNEN liekinvärinen turkkinsa oli vielä ohut viherlehden ajan jäljiltä; kestäisi vielä muutaman kuun, ennen kuin karvapeitteestä olisi suojaa tällaista kylmyyttä vastaan. Hän vaihtoi istuma-asentoaan kovalla maalla. Taivas oli lopultakin alkanut vaaleta, kun yö väistyi hiipivän aamun-sarastuksen tieltä. Vaikka käpälät olivat kohmeessa, Tulisydän ei kyennyt peittelemään hehkuvaa ylpeyttään. Hän oli harjoitellut monta kuuta ja hänestä oli vihdoinkin tullut soturi.

Hän toisti mielessään edellisen päivän voitokkaan taistelun Varjoklaanin leirissä: Rikkotähden silmät olivat hehkuneet, ja hän oli sähissyt uhkauksia samalla, kun perääntyi aukiolta. Sitten Varjoklaanin päällikkö oli luikkinut puiden kätköihin petollisten ystäviensä kintereillä. Jäljelle jääneet Varjoklaanin soturit olivat olleet kiitollisia Myrskyklaanille, sillä se oli auttanut heitä pääsemään eroon julmasta päälliköstään. Lisäksi Myrskyklaani oli luvannut jättää heidät rauhaan, kunnes Varjoklaani olisi toipunut. Rikkotähti ei ollut saanut ainoastaan omaa klaaniaan sekasorron valtaan – hän oli karkottanut koko Tuuliklaanin leiristään klaanien reviirien ulkopuolelle. Rikkotähti oli ollut metsän musta varjo siitä saakka, kun Tulisydän oli jättänyt kotikisun elämän ja liittynyt Myrskyklaaniin.

Tulisydämen mieltä varjosti myös toinen huoli: Tiikeri-kynsi, Myrskyklaanin varapäällikkö. Tulisydän sävähti, kun

hän ajatteli suurta soturia, joka oli pitänyt kauhun vallassa omaa oppilastaan, Korppitassua. Lopulta Tulisydän ja hänen paras ystävänsä, Harmaaraita, olivat auttaneet pelokasta soturioppilasta pakenemaan. He olivat saattaneet hänet ylängön halki aina kaksijalkojen reviirin rajalle. Kotona Tulisydän oli kertonut Myrskyklaanille, että Varjoklaani oli surmannut Korppitassun.

Jos Korppitassun puheet Tiikerikynnestä pitivät paikkansa, oli parasta, että varapäällikkö uskoi oppilaansa menestyneen. Nuori kissa tiesi salaisuuden, jota Tiikerikynsi oli valmis suojelemaan kaikin keinoin. Korppitassu oli kertonut Tulisydämelle, että Tiikerikynsi oli murhannut Punahännän, Myrskyklaanin edellisen varapäällikön. Tiikerikynsi oli toivonut nousevansa uudeksi varapäälliköksi... kuten lopulta oli käynytkin.

Tulisydän ravisti päätään karkottaakseen synkät ajatukset. Hän vilkaisi Harmaaraitaa, joka istui hänen vieressään. Harmaaraita oli pörhistänyt paksun turkkinsa suojaksi kylmyyttä vastaan. Tulisydän arveli, että hänen ystävänsäkin kaihosi ensimmäisiä auringonsäteitä. Hän piti kuitenkin ajatuksensa sisällään. Klaanin perinteet vaativat hiljaisuutta tänä yönä. Tämä oli heidän vartiovuoronsa – yö, jona uudet soturit vartioivat leiriä ja pohtivat uutta nimeään ja asemaansa. Edelliseen iltaan saakka Tulisydäntä oli kutsuttu oppilasnimellä Tilitassu.

Puolihäntä oli ensimmäisiä kissoja, jotka nousivat jalkeille. Tulisydän näki, kuinka iäkäs kissa liikkui klaaninvanhimpien pesän varjoissa. Hän vilkaisi satureiden pesää, joka sijaitsi aukion toisella laidalla. Suojaavien oksien lomasta Tulisydän erotti nukkuvan Tiikerikynnen leveät lavat.

Sinitähden pesä sijaitsi Suurkiven juurella. Sen sisäänkäyntiä verhoavat jäkälät heilahtivat, ja Tulisydän näki päällikön työntyvän ulos. Sinitähti pysähtyi ja kohotti päänsä nuuhkaistakseen ilmaa. Sitten hän tassutteli äänettömästi Suur-

kiven varjosta, ja pitkä turkki hohti siniharmaana aamuauringon paisteessa. *Minun täytyy varoittaa häntä Tiikerikynnestä*, ajatteli Tulisydän. Sinitähti oli surrut varapäällikön kuolemaa muun klaanin rinnalla. He kaikki uskoivat, että Punahännän oli surmannut Tammissydän, Jokiklaanin varapäällikkö. Tulisydän oli empinyt aiemmin, sillä hän tiesi, kuinka tärkeä Tiikerikynsi oli Sinitähdelle. Vaara oli kuitenkin liian suuri. Sinitähden oli saatava tietää, että klaani piti siipiensä suojassa kylmäveristä murhaajaa.

Tiikerikynsi ilmestyi sutureiden pesästä ja kohtasi Sinitähden aukion reunalla. Hän supisi jotakin päällikölle, ja hänen häntänsä vääntelehti kiireisesti.

Tulisydän tukahdutti vaistomaisen tervehdyksensä. Taivas kävi yhä kirkkaammaksi, mutta ennen kuin aurinko olisi varmasti taivaanrannan yläpuolella, hän ei rohkenisi rikkoo hiljaisuutta. Kärsimättömyys pyristeli hänen rinnassaan kuin vangittu lintu. Hänen oli puhuttava Sinitähden kanssa niin pian kuin mahdollista. Sitä ennen hän saattoi ainoastaan nyökätä päällikölle ja varapäällikölle, kun nämä kävelivät hänen ohitse.

Harmaaraita töytäisi Tulisydäntä ja osoitti ylös kuonolleen. Taivaanrannassa näkyi juuri ja juuri oranssi hehku.

”Eikö olekin helpottavaa nähdä aamuaurinko?” Valkomyrskyn syvä mau’unta yllätti Tulisydämen. Hän ei ollut havainnut valkoista soturia. Tulisydän ja Harmaaraita nyökkäsivät yhtä aikaa.

”Ei hätää; voitte jo puhua. Vartiovuoronne on päättynyt.” Valkomyrskyn ääni oli ystävällinen. Edellisenä päivänä hän oli kamppaillut Tulisydämen ja Harmaaraidan rinnalla Varjoklaania vastaan. Soturin silmistä kuvastui uudenlainen kunnioitus, kun hän katsoi heitä.

”Paljon kiitoksia”, Tulisydän maukui kiitollisena. Hän nousi seisomaan ja venytteli kutakin jalkaa vuorollaan.

Harmaaraitakin kamposi itsensä pystyyn. ”Brrrrr!” hän maukui ja ravisti vilun turkistaan. ”Luulin jo, että aurinko ei nousisi lainkaan!”

Oppilaiden pesän ulkopuolelta kuului halveksiva ääni. ”Suuren soturin puhetta!”

Se oli Hiekkatassu, joka oli pörhistänyt hailakanoranssin turkkinsa. Hiekkatassun vieressä istui Tomutassu. Tummine raitakuvioineen kolli näytti aivan Hiekkatassun varjolta. Hän röyhisti rintaansa tärkeän näköisenä ja pilkkasi: ”Yllättävää, että tuollaiset sankarit edes tuntevat kylmää.” Hiekkatassu kehräsi huvittuneena.

Valkomyrsky heitti heihin tuikean katseen. ”Hakekaa jotakin syötävää ja levätkää”, hän komensi Tulisydäntä ja Harmaaraitaa. Sitten hän kääntyi pois ja asteli kohti oppilaiden pesää. ”Tulkaahan, te kaksi”, hän maukui Hiekkatassulle ja Tomutassulle. ”Koulutustuokionne alkaa.”

”Toivottavasti he saavat jahdata koko päivän sinioravia!” Harmaaraita sihisi Tulisydämelle, kun he suuntasivat kohti aukion nurkkaa, johon oli jäänyt edellisillasta vähän tuoresaalista.

”Eihän sinisiä oravia ole olemassakaan”, Tulisydän maukui hämillään.

”Tismalleen!” Harmaaraidan meripihkanvärисissä silmissä oli leikkisiä pilke.

”Ei heitä oikeastaan voi syyttääkään. Hehän aloittivat koulutuksensa ennen meitä”, Tulisydän huomautti sävyisästi. ”Jos he olisivat olleet eilisessä taistelussa, heidätkin olisi luultavasti nimetty sutureiksi.”

”Niinpä kai.” Harmaaraita kohautti lapojaan. ”Hei, katso!” He olivat saapuneet tuoresaaliskeolle. ”Yksi hiiri kummallekin ja yksi peipponen jaettavaksi kahden kesken!”

Ystävykset poimivat ateriansa ja katsoivat toisiaan. Yhtäkkiä Harmaaraidan silmät sädehtivät. ”Meidän kuuluu kai viedä nämä *sotureiden* puolelle leiriä”, hän maukui.

”Taidat olla oikeassa”, Tulisydän kehräsi ja tassutteli ystävänsä kannoilla kohti aukion reunalla kasvavaa nokkospusikkoa. He olivat katselleet usein, kuinka Valkomyrsky, Tiikerikynsi ja muut soturit aterioivat sen vieressä.

”Mitä seuraavaksi?” kysyi Harmaaraita, kun oli nielaissut viimeisen suullisensa. ”En tiedä sinusta, mutta minä voisin nukkua puoli kuuta.”

”Niin minäkin”, Tulisydän tunnusti.

Ystävykset nousivat tassuilleen ja suuntasivat kohti sotureiden pesää. Tulisydän työnsi päänsä matalalla riippuvien oksien lomitse. Hiiriturkki ja Pitkähäntä olivat yhä unessa pesän toisella laidalla.

Tulisydän työntyi kokonaan sisään ja löysi pesän reunalta sammalmättään, jonka tuoksusta saattoi päätellä, että nukumapaikka ei kuulunut kenellekään muulle. Harmaaraita asettui viereiselle paikalle.

Tulisydän kuunteli, kuinka Harmaaraidan tasaiset henkäykset rauhoittuivat pitkäksi, vaimeaksi tuhinaksi. Tulisydän oli aivan yhtä uupunut, mutta hän tahtoi kuumeisesti päästä keskustelemaan Sinitähden kanssa. Makuusijaltaan, pää maata vasten, hän saattoi juuri ja juuri nähdä leirin sisäänkäynnille. Hän tuijotti aukosta ja jäi odottamaan päällikön paluuta. Hänen silmäluomensa alkoivat kuitenkin käydä raskaiksi, ja hänen oli annettava periksi väsymykselleen.

Tulisydän kuuli ympäriltään jylinää, joka muistutti häntä tuulen huminasta korkeiden puiden latvuksissa. Ukkospolun karvas katku poltti hänen sieraimissaan. Se yhdistyi johonkin uuteen ja vieläkin kauhistuttavampaan tuoksuun. Tulta! Liekit

nuolivat mustaa taivasta ja heittivät hehkuvia kekäleitä tähdettömään yöhön. Tulisydämen hämmennykseksi tulen editse pyrähteli kissojen hahmoja. Miksi he eivät juosseet karkuun?

Yksi heistä pysähtyi ja katsoi suoraan kohti Tulisydäntä. Kollin yösilmit kiiluivat pimeässä, ja hän kohotti pitkän, suoran häntänsä kuin tervehdykseksi.

Tulisydän alkoi vapista, kun hänen mieleensä tulvahtivat Myrskyklaanin entisen parantajan Täplälehdhen sanat, jotka tämä oli lausunut ennen ennen aikaista kuolemaansa: ”Vain tuli voi pelastaa klaanimme!” Liittyikö ennustus jotenkin näihin outoihin kissoihin, jotka eivät näyttäneet pelkäävän tulta?

”Herää, Tulisydän!”

Tulisydän kiskaisi päänsä ylös. Tiikerikynnen murahdus oli säikäyttänyt hänet hereille.

”Nau’uit unissasi!”

Tulisydän nousi istumaan ja ravisti päätään yhä pökerryksissä. ”K-kyllä, Tiikerikynsi!” Hätännys valtasi hänet, kun hän mietti, oliko toistanut Täplälehdhen sanat ääneen. Hän oli nähnyt samanlaisia unia ennenkin – ne olivat niin eläviä, että ne saattoi miltei maistaa. Ne olivat myös käyneet toteen. Tulisydän ei todellakaan tahtonut Tiikerikynnen epäilevän, että hänellä oli voimia, jollaisia Tähtiklaani soi yleensä vain parantajille.

Kuunvalo paistoi pesän lehväseinän läpi. Tulisydän huomasi, että oli nukkunut koko päivän.

”Sinä ja Harmaaraita lähdette iltapartion mukaan”, Tiikerikynsi ilmoitti. ”Kiirettä nyt!” Tumma raidallinen kissa kääntyi pois ja marssi ulos.

Tulisydän antoi niskakarvojensa laskeutua. Tiikerikynsi ei selvästikään epäillyt mitään tavatonta hänen unestaan. Tulisydämen salaisuus oli turvassa. Se ei kuitenkaan muuttanut hänen aikomustaan paljastaa Tiikerikynnen osuus Punahännän väkivaltaisessa kuolemassa.

TULISYDÄN NUOLI HUULIAAN. Harmaaraita makasi hänen vieressään ja pesi kylkeään. He olivat juuri lopettaneet aterioimisen leiriauukion reunalla. Aurinko oli laskenut, ja Tulisydän saattoi jo nähdä miltei täyden kuun, joka hohti kylmällä, kirkkaalla taivaalla. Edeltävät päivät olivat olleet kiireisiä. Tuntui siltä, että aina, kun he saivat tilaisuuden levätä, Tiikerikynsi lähetti heidät partioimaan tai metsästysretkelle. Tulisydän oli kärkkynyt tilaisuutta puhua Sinitähden kanssa kahden kesken, mutta aina, kun nuori soturi ei ollut suorittamassa Tiikerikynnen tehtäviä, Myrskyklaanin päällikkö näytti pitävän varapäällikkönsä rinnallaan.

Tulisydän alkoi pestä käpäläänsä. Hänen silmänsä harhailivat ympäri aukiota ja etsivät toiveikkaina Sinitähteä.

”Mitä etsit?” maukui Harmaaraita kieli karvan peitossa.

”Sinitähteä”, Tulisydän vastasi ja laski käpälänsä maahan.

”Miksi?” Harmaaraita keskeytti peseytymisen ja nosti katseensa ystäväänsä. ”Olet tarkkaillut häntä vartiovuorostamme saakka. Mitä oikein suunnittelet?”

”Minun täytyy kertoa hänelle, missä Korppitassu on, sekä varoittaa häntä Tiikerikynnestä”, Tulisydän maukui.

”Lupasit Korppitassulle kertoa kaikille, että hän on kuollut!” Harmaaraita kuulosti ällistyneeltä.

”Lupasin kertoa *Tiikerikynnelle*, että hän on kuollut. Sinitähden tulisi kuulla koko tarina. Hänen täytyy saada tietää, mihin hänen varapäällikkönsä kykenee.”

Harmaaraita hiljensi äänensä hätäiseksi sihinäksi. ”Meillä on vain Korppitassun sana siitä, että Tiikerikynsi surmasi Punahännän.”

”Etkö usko häntä?” Tulisydän ei voinut olla järkyttymättä ystävänsä epäilyksistä.

”Kuulehan. Jos Tiikerikynsi valehteli kostaneensa Punahännän kuoleman surmaamalla Tammisydämen, se merkitsisi,

että Punahäntä olisi tappanut Tammissydämen itse. Enkä voi uskoa, että Punahäntä olisi tappanut toisen klaanin varapäällikön taistelussa tietien tahtoen. Se rikkoisi soturilakia – taistelemme osoittaaksemme voimamme ja puolustaaksemme reviiriämme, emme nitistääksemme toisiamme.”

”En syytä Punahäntää!” Tulisydän vastusti. ”Ongelma on Tiikerikynsi.” Punahäntä oli ollut Tiikerikynttä edeltävä klaanin varapäällikkö. Tulisydän ei ollut koskaan tavannut kellanpunaista soturia, mutta tiesi, että koko klaani oli kunnioittanut tätä syvästi.

Harmaaraita väisti Tulisydämen katseen. ”Se, mitä sanot, vaikuttaa Punahännän kunniaan. Sitä paitsi kellään muulla ei ole ongelmia Tiikerikynnen kanssa. Vain Korppitassu pelkäsi häntä.”

Epämiellyttävät väreet kulkivat Tulisydämen selkäpiissä. ”Uskotko siis, että Korppitassu keksi koko tarinan, koska ei tullut toimeen mestarinsa kanssa?” hän maukui yrmeästi.

”En”, mumisi Harmaaraita. ”Olen vain sitä mieltä, että meidän on oltava varovaisia.”

Tulisydän katsoi ystävänsä huolestuneisiin silmiin ja alkoi pohtia. Harmaaraita saattoi puhua järkeä – he olivat olleet satureita vasta muutaman päivän, joten he eivät olleet sellaisessa asemassa, josta olisi voinut viskoa syytöksiä kohti klaanin kokeneinta soturia.

”Ei se mitään”, Tulisydän maukui lopulta. ”Voit pysyä erossa jutusta.” Häntä alkoi kuitenkin kaduttaa, kun Harmaaraita nyökkäsi ja jatkoi peseytymistään. Tulisydän uskoi, että hänen ystävänsä oli väärässä. Korppitassu ei ollut ainoa, jolla oli hankaluuksia Tiikerikynnen kanssa. Tulisydämen omatkin vaitot kertoivat, että Myrskyklaanin varapäällikköön ei voinut luottaa. Hänen oli kerrottava epäilyksensä Sinitähdelle – sekä päällikön itsensä että koko klaanin turvallisuuden tähden.

Harmaan turkin vilahdus aukion toisella puolella kertoi Tulisydämelle, että Sinitähti oli poistunut pesästään – yksin. Tulisydän ponkaisi jaloilleen, mutta Myrskyklaanin päällikkö asteli suoraa päätä Suurkivelle ja kutsui klaanin koolle. Tulisydän piiskasi häntäänsä kärsimättömänä.

Harmaaraidan korvat värähtivät jännittyneesti, kun hän kuuli Sinitähden kutsun. ”Nimittämistilaisuusko?” hän maukui. ”Pitkähäntä saa varmaankin ensimmäisen oppilaansa. Hän on vihjaillut siitä jo päiviä.” Hän loikki paraikaa aukion reunalle kokoontuvien kissojen joukkoon. Turhautumisesta kihisevä Tulisydän seurasi perässä.

Aukiolle tassutteli pieni mustavalkoinen kissanpentu. Hänen pehmeät polkuanturansa eivät pitäneet minkäänlaista ääntä kovalla maaperällä. Hän käveli kohti Suurkiveä ja katsoi maata hailakanvärisillä silmillään. Tulisydän miltei odotti näkevänsä, kuinka pienokainen tärisi – pennun lavat pistivät esiin tavalla, joka sai hänet näyttämään liian nuorelta ja aralta soturioppilaaksi. *Pitkähäntä tuskin riemuitsee!* ajatteli Tulisydän. Hän muisti Pitkähännän halveksunnan, kun hänet oli tuotu leiriin ensimmäistä kertaa. Soturi oli solvannut tulokasta säälimättömästi jo tämän ensimmäisenä päivänä klaanissa. Hän oli pilkannut Tulisydämen kotikisusyntyperää, ja Tulisydän oli inhonnut häntä siitä lähtien.

”Tästä päivästä”, Sinitähti maukui ja katsoi pienokaista, ”aina siihen päivään, jona hän on ansainnut soturinimensä, kutsuttakoon tätä oppilasta Nopsatassuksi.”

Mustavalkoisen pennun silmissä ei hehkunut päättävyyttä, kun hän nosti katseensa kohti päällikköä. Sen sijaan meripihkanväriset silmät olivat ahdistuneesti ammolleen.

”Pitkähäntä, olit Mustaraidan oppilas. Hän opetti sinua hyvin, ja sinusta on tullut hurja ja uskollinen soturi. Toivon, että siirrät näitä ominaisuuksia myös Nopsatassulle.”

Tulisydän etsi Pitkähännän ilmeestä ylenkatsomisen merkkejä, kun tämä kumartui kohti Nopsatassua. Soturin silmät kuitenkin heltyivät, kun hän kohtasi uuden oppilaansa katseen, ja kissat koskettivat hellästi toistensa kuonoja. ”Hienoa, hyvin menee”, Pitkähäntä kuiskasi kannustavasti. *Niinpä niin*, Tulisydän ajatteli katkerasti. *Hän on tuollainen pelkäänsi siksi, että oppilas on klaanisyntyinen. Pitkähäntä ei todellakaan tervehtinyt minua tuolla tavalla.* Hän kiersi katseellaan klaanin jäseniä ja tunsu harmistuksen piston, kun toiset kissat toivottivat hiljaisia onnittelujaan uudelle oppilaalle.

”Mikä sinua vaivaa?” kuiskasi Harmaaraita. ”Jonain päivänä mekin olemme tuolla.”

Tulisydän nyökkäsi. Yllättäen ajatus omasta oppilaasta pirsti häntä, ja hän sysäsi närkästyksensä taka-alalle. Hän oli nyt Myrskyklaanin jäsen – eihän millään muulla ollut väliä?

SEURAAVA ILTA TOI mukanaan täydenkuun. Tulisydän tiesi, että hänen olisi pitänyt jännittää ensimmäistä kokoontumistaan soturina – mutta hän ei vielääkään voinut olla etsimättä päättäväisesti tilaisuutta kertoa Sinitähdelle kaiken Tiikerikynnestä. Ajatus painoi hänen vatsassaan kuin kylmä kivi.

”Onko sinulla sisuksissa matoja, vai mikä vaivaa?” maukui Harmaaraita hänen vieressään. ”Väännät melkoisia ilmeitä.”

Tulisydän katsahti ystävänsä ja toivoi, että olisi voinut uskoutua tälle. Hän oli kuitenkin luvannut jättää Harmaaraidan rauhaan. ”Voin aivan hyvin”, hän maukui. ”Tule. Sinitähti kutsuu.”

Kissat hölkyttivät aukiolle kerääntyvän joukon luo. Sinitähti nyökkäsi tervehdykseksi. Sitten päällikkö asettui seurueen kärkeen ja johti joukon ulos leiristä.

Tulisydän pysähtyi. Hän odotti, että toiset kiipeäisivät hänen ohitseen jyrkässä rinteessä, joka vietti yläpuolella kas-

vavaan metsään. Matkan aikana saattaisi tarjoutua juuri sopivasti aikaa keskustella Sinitähden kanssa, ja hän tahtoi koota ajatuksensa.

”Tuletkos sieltä?” Harmaaraidan ääni kaikui ylhäältä.

”Kyllä vain!” Tulisydän koukisti voimakkaat takajalkansa, hyppi kivenlohkareelta toiselle ja jätti leirin taakseen.

Hän pysähtyi rinteen huipulla tasaamaan hengitystään, ja hänen kylkensä kohoilivat. Metsä levittäytyi hänen edessään. Hän tunsi, kuinka repeat vastapudonneet lehdet rusahtelivat polkuanturoiden alla. Hopeahäntä kimalteli taivaalla kuin aamukaste mustalla turkilla.

Tulisydän ajatteli ensimmäistä matkaansa Nelipuulle Tiikerikynnen ja Leijonamielen seurassa. Hän tunsi surun vihlaisun muistellessaan Leijonamieltä. Harmaaraidan mestari – ja Myrskyklaanin varapäällikkö Punahännän ja Tiikerikynnen välissä – oli ollut lämminsydäminen, kultanvärinen soturi. Hän oli kaatunut taistelussa, ja Tiikerikynsi oli nousut hänen paikalleen. Ensimmäisellä kerralla Leijonamieli oli tuonut oppilaat Nelipuulle kiertotietä pitkin. Sinä päivänä heidän taipaleensa oli kulkenut Korkeamäntyjen halki, Aurinkokivien ohi ja lopulta Jokiklaanin rajaa pitkin. Tällä kertaa Sinitähti johtaisi heidät suoraan Myrskyklaanin reiviirin halki. Tulisydän näki jo, kuinka päällikkö katosi aluskasvillisuuteen. Hän rynnisti kissajoukon perään.

Sinitähti oli joukon kärjessä, ja Tiikerikynsi kulki hänen vierellään. Tulisydän ei kiinnittänyt huomiota Harmaaraidan yllättyneeseen naukaisuun, vaan juoksi suoraa tietä klaanipäällikön rinnalle. ”Sinitähti”, hän läähätti, kun saapui tämän luo. ”Voimmeko puhua?”

Sinitähti katsahti häneen ja nyökkäsi. ”Jatka kärjessä, Tiikerikynsi”, hän maukui. Naaras hidasti askeleitaan, ja Tiikerikynsi loikki hänen ohitse. Mitään kyselyä toiset

seurasivat tummaa raidallista soturia, joka jatkoi matkaansa kasvillisuuden halki.

Sinitähti ja Tulisydän hidastivat tasaiseen raviin. Hetken kuluttua he olivat jääneet kahden.

Polku johti tiheiden saniaisten alta pienelle aukiolle. Sinitähti hypähti kaatuneen puun rungolle ja kävi istumaan. Hän kietoi häntänsä etukäpälien ympäri. ”Mikä hätänä, Tulisydän?” hän kysyi.

Tulisydän alkoi empiä. Epäily oli alkanut kalvaa häntä. Kaikista kissoista juuri Sinitähti oli kannustanut häntä jättämään kotikisun elämän ja liittymään klaaniin. Siitä lähtien päällikkö oli luottanut häneen kerta toisensa jälkeen, kun taas toiset olivat epäilleet hänen uskollisuuttaan, koska hänen suonsaan ei virrannut klaanin veri. Mitä Sinitähti sanoisi nyt, kun Tulisydän tunnustaisi, että oli valehdellut Korppitassusta?

”Puhu”, Sinitähti komensi, kun muiden Myrskyklaanin kissojen askeleet häipyivät kaukaisuuteen.

Tulisydän hengitti syvään. ”Korppitassu ei ole kuollut.” Sinitähden häntä nytkähti yllättyneesti, mutta hän kuunteli vaitonaisena, kun Tulisydän jatkoi. ”Vein hänet yhdessä Harmaaraidan kanssa Tuuliklaanin metsästysmaille. Luulen... luulen, että hän asuu Ohran luona.” Ohra oli erakko, ei metsäkissa mutta ei myöskään kotikisu. Hän eli kaksi jalkojen maatilalla, joka sijaitsi Korkokiville johtavan polun varrella. Kivet olivat paikka, jota kaikki metsän kissat pitivät pyhänä.

Myrskyklaanin päällikkö tuijotti Tulisydämen ohi metsän siimekseen. Tulisydän tutki hermostuneesti hänen ilmettään ja yritti tulkita sitä. Oliko hän vihainen? Nuori soturi ei kuitenkaan havainnut suuttumusta suurissa, sinisissä silmissä.

Kului pitkä tovi, ennen kuin Sinitähti puhui. ”Olen iloinen, että Korppitassu on vielä hengissä. Toivottavasti hänen elämänsä on onnellisempaa Ohran seurassa kuin metsässä.”

”N-niin, mutta hän syntyi Myrskyklaaniin!” Tulisydän tarkteli. Hän oli loukkaantunut siitä, että päällikkö hyväksyi Korppitassun lähdön niin tyyneästi.

”Se ei välttämättä merkitse, että klaanielämä sopii hänelle”, Sinitähti huomautti. ”Ethän sinäkään ole klaanisyn-tyinen, vaikka olet kasvanut hienoksi soturiksi. Korppitassu saattaa löytää oman polkunsä jostakin toisaalta.”

”Hän ei lähtenyt klaanista omasta tahdostaan”, Tulisydän vastusti. ”Hänen oli mahdotonta jäädä!”

”Mahdotontako?” Sinitähti tuijotti häntä sinisillä silmillään. ”Mitä tarkoitat?”

Tulisydän katsoi maahan.

”Ole hyvä ja jatka”, Sinitähti kehotti.

Tulisydämen suuta kuivasi. ”Korppitassu tiesi salaisuuden Tiikerikynnestä”, hän kähisi. ”Luulen... luulen, että Tiikerikynsi aikoi tappaa hänet – tai ainakin kääntää klaanin häntä vastaan.”

Sinitähden häntä heilui puolelta toiselle, ja Tulisydän näki kuinka hänen lapansa jännittyivät. ”Miksi luulet niin? Millaisen salaisuuden Korppitassu tiesi?”

Tulisydän vastasi vastahakoisesti. Hän kohtasi naaraan tuikean ilmeen niin rohkeasti kuin kykeni. ”Tiikerikynsi surmasi Punahännän taistelussa Jokiklaania vastaan.”

Sinitähti siristi silmiään. ”Soturi ei koskaan tapa oman klaaninsa jäsentä! Jopa sinun pitäisi tietää se – olet elänyt keskuudessamme kyllin kauan.” Tulisydän säpsähti ja luimisti korvansa, kun kuuli lauseen. Se oli jo toinen kerta samana iltana, kun päällikkö oli viitannut hänen kotikisjuuriinsa.

Sinitähti jatkoi: ”Tiikerikynsi ilmoitti, että Punahännän hengen riisti Jokiklaanin varapäälikkö, Tammysydän. Korppitassu varmasti erehtyi. *Näkikö* hän todella, mitä tapahtui?”

Tulisydän heilautti hermostuneesti häntäänsä ja lepyhdytti lehtiä takanaan. ”Niin hän sanoi.”

”Ymmärrätkö, että kyseenalaistat puheillasi Punahännän kunnian, sillä väitteesi mukaan hänen on täytynyt olla vastuussa Tammysydämen kuolemasta? Yksikään varapäälikkö ei surmaisi toista taistelussa, mikäli se suinkin on vältettävissä – ja Punahäntä oli kunniallisin soturi, minkä olen koskaan tuntenut.” Tuska sumensi Sinitähden katseen. Tulisydän kauhistui ajatuksesta, että oli loukannut edes tahtomattaan Sinitähden muistoa varapääliköstään.

”En osaa selittää Punahännän tekoja”, hän sanoi hiljaa. ”Tiedän vain, että Korppitassu todella uskoo Tiikerikynnen olevan vastuussa Punahännän kuolemasta.”

Sinitähti huokaisi ja antoi lapojensa rentoutua. ”Me kaikki tiedämme, että Korppitassulla on vilkas mielikuviutus”, hän maukui lempeästi ymmärtäväinen katse silmissään. ”Hän loukkaantui taistelussa pahasti ja lähti pois, ennen kuin kamppailu oli päättynyt. Oletko varma, että hän ei keksinyt itse asioita, joita ei ehtinyt nähdä?”

Ennen kuin Tulisydän ehti vastata, metsän halki kaikui naukaisu, ja Tiikerikynsi loikkasi esiin kasvillisuuden joukosta. Hänen silmänsä käväisivät epäilevästi Tulisydämessä, ennen kuin hän puhui Sinitähdelle. ”Odotamme teitä rajalla.”

Sinitähti nyökkäsi. ”Sano muille, että tulemme pian.” Tiikerikynsi kumarsi, kääntyi takaisin ja vilisti saniaisten joukkoon.

Tulisydän katseli loittonevaa Tiikerikynttä. Sinitähden sanat kaikuivat yhä hänen mielessään. Päälikkö oli oikeassa: Korppitassun mielikuviutus oli vilkas. Tulisydän muisti ensimmä-

mäisen kokoontumisensa. Silloin joukko kaikkien klaanien oppilaita oli kerääntynyt Korppitassun ympärille kuuntelemaan tämän selontekoa taistelusta Jokiklaania vastaan. Korppitassu ei ollut maininnut mitään Tiikerikynnestä.

Tulisydän hätkähti, kun Sinitähti nousi jaloilleen. ”Aiotko hakea Korppitassun takaisin klaaniin?” hän kysyi. Hän pohti hädissään, oliko aiheuttanut ystävälleen vain entistä enemmän ongelmia.

Sinitähti katsoi syvälle Tulisydämen silmiin. ”Hän on luultavasti onnellisempi siellä, missä on”, hän naukui hiljaa. ”Klaani saa toistaiseksi uskoa, että hän on kuollut.”

Tulisydän vastasi katseeseen silmät järkytyksestä ammolla. Sinitähti aikoi valehdella klaanille!

”Tiikerikynsi on suuri soturi mutta luonteeltaan hyvin ylpeä”, Sinitähti jatkoi. ”Hänen on helpompi hyväksyä kaatunut kuin paennut oppilas. Niin on parasta myös Korppitassun vuoksi.”

”Siksikö, että Tiikerikynsi saattaisi etsiä häntä?” Tulisydän rohkeni kysyä. Olisiko mahdollista, että Sinitähti oli uskonut häntä – edes aavistuksen verran?

Sinitähti pudisti päätään kärsimättömästi. ”Ei. Tiikerikynsi saattaa olla kunnianhimoinen mutta ei murhaaja. On parempi, että Korppitassu muistetaan kuolleenä sankarina kuin elävänä pelkurina.”

Tiikerikynnen kutsu kajahti jälleen. Sinitähti hypähti alas rungolta ja katosi saniaisten joukkoon. Tulisydän ylitti puun yhdellä loikalla ja säntäsi päällikön perään.

Hän tavoitti Sinitähden virran rannalla ja katseli, kuinka tämä ylitti veden hyppimällä kiveltä kivelle. Tulisydän seurasi varovasti. Hänen mielessään vilisi. Tiedot Punahännän kuolemasta olivat painostaneet hänen sydäntään monen päivän ajan. Nyt, kun hän oli lopulta kertonut kaiken Sinitähdelle,

mikään ei ollut muuttunut. Klaanin päällikkö ei selvästikään uskonut, että Tiikerikynsi kykeni kylmäveriseen murhaan. Pahinta oli, että Tulisydän oli itsekin alkanut epäillä, oliko Korppitassu puhunut totta. Hän loikkasi viimeiseltä kiveltä vastarannalle ja pinkaisi kasvillisuuteen.

Tulisydän liukui käpälillään Sinitähden taakse, kun he saavuttivat toiset Myrskyklaanin kissat. Joukko oli pysähtynyt rinteelle, jonka toinen kylki vietti Nelipuulle. Laaksossa mäen alla kasvoi neljä jättikokoista tammea, joiden luona metsän klaanit kohtasivat rauhanomaisesti aina täydenkuun aikaan.

Tulisydämen turkkia kihelmöi, kun hän tunsu Tiikerikynnen katseen. Aavistiko tumma soturi, mitä hän oli kertonut Sinitähdelle? Tulisydän ravisti päätään selvittääkseen ajatuk-sensa ja koetti järkeillä päällikön tavoin. Tietenkin Tiikerikynttä kiinnostaisi, mistä he olivat keskustelleet: hän oli klaanin varapäällikkö. Hän tahtoi tietää kaiken, millä saattaisi olla vaikutusta klaaniin. Tulisydän katsoi uudelleen Tiikerikynttä; tummanruskea kissa tuijotti mäen alle valppaan näköisenä ja korvat höröllä. Ympärillä olevat kissat liikehtivät levottomas-ti. Tiikerikynsi katsoi jokaista vuorollaan ja valoi äänettömästi rohkeutta vakailla, meripihkanvärisillä silmillään.

Sinitähti kohotti kuonoaan ja nuuhkaisi ilmaa. Tulisydän vaistosi ympärillään jännittyviä lihaksia ja kihelmöiviä turk-keja. Sitten Sinitähti antoi merkin häntänsä heilautuksella, ja Myrskyklaanin kissat syöksyivät rinnettä alas kokoontu-miseen.

MAAILMAN SUOSITUIN KISSASARJA!

Nuoresta Tulitassusta on tullut urhea
Myrskyklaanin soturi Tulisydän,
mutta vaara vaanii edelleen metsässä
– ja ehkä lähempänä kuin
hän arvaakaan.

9 789510 495582

www.wsoy.fi

N84.2

ISBN 978-951-0-49558-2

Kannen kuva: Owen Richardson